

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

SERÜVEN PEŞİNDE

KÂHİN

Psikolog Tuncel ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesini bitirdi. Ardından girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümünden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi Umumi Psikoloji (tezli), Tıbbi Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesinden Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında Altınköprü Yayınevi'ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayınlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayınlanmış altmış aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra, çocuk eğitimi ve edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu İlgi Yayıncılık ve Güçlü Yayıncılık bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl Ders Kitapları Anonim Şirketi'nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yazarlık yaşamını hâlen; psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarında Hayat ve Çilek Yayınları'nda sürdürmektedir. Yazarın adı geçen yayın markalarımızdan edinebileceğiniz eserleri şunlardır:

Genç Hayat Yayınları

Serüven Peşinde Serisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirkisi
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Korku Tüneli Serisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Tehlikeler Evi
- Korkunç Palyaçolar
- Yasak Gezegen

Macera Geçidi Serisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıdaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümculik Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümünden Kaçış
- Robotlar Cehennemi

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Masallar Dünyasında
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevre Masalları (10 Kitap)

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

SERÜVEN PEŞİNDE DİZİSİ

1. BATIK KENT'E YOLCULUK
2. ATEŞ KENT'TEN KAÇIŞ
3. BİZANS'IN GİZLİ HAZİNESİ
4. UZAYIN TUTSAKLARI
5. HAYALET GEMİ
6. KIZIL EJDER
7. YEDİ BELÂ ÇETESİ
8. KORKUNÇ TUZAK
9. EFSANELER GEZEĞENİ
10. KATİL KİM?
11. İSTANBUL'DA TEHLİKE
12. PİRÎ REİS'İN HAZİNELERİ
13. KAYIP PRENS
14. BÜYÜK SOYGUN
15. ÇİN SEDDİ'NİN ÖTESİNDE
16. OYUN İÇİNDE OYUN
17. ALTIN MASKE
18. KORKU SİRKİ
19. UZAYDAKİ DÜŞMAN
20. DENİZ KURDU
21. KÂHİN
22. TEHLİKELER GEZEĞENİ
23. KÂBUS ŞATOSU

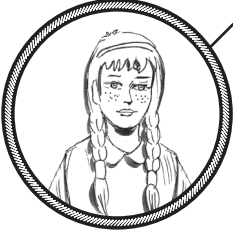
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

KIZIL EJDER

Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş) 911'dir. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahiptir. Aydın Bey onun dış görünüşünü korumuş, ancak çağının ilerisinde pek çok yeni özellik kazandırmıştır. Kızıl Ejder, yüz kilometre hıza 3.7 saniyede ulaşabilmektedir, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabilmektedir. Güneş enerjili akülerle çalışan bu arabanın en büyük özelliği, istendiğinde sürücüyü gereksinme duymadan, "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, terrier türü küçük, beyaz bir köpektir.

Oğluma,
Bu diziye ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yüreklendirdiği için...

SAVMAÎ DİYE BİRİ

Ufaklık, bileğindeki zaman saatinin kırmızı ışıklı noktasına odaklanmıştı. İşaret parmağını da kırmızı ışınlanma düğmesine doğru götürünce; Gizem telaşlandı. Zamanda yolculuğa çıkmak, şu anda isteyebileceği en son şeyler arasındaydı. Belki de bu yüzden, onun şaka yaptığını anlayamadı. "Yo... Hayır!" diye bağırarak oturduğu yerden üzerine atıldı. Onunla boğuşmaya başladı. Bir yandan çocuğun bileğindeki zaman saatini çıkartmaya çalışıyor, bir yandan da, "Bana hazineler versen, başka bir yere ve zamana gitmem şu anda!" diyordu. "Kendi yurdundan daha güvenli ve huzurlu bir yer yokmuş dünyada."

İşte ne olduysa, o itiş kakış sırasında oldu. Zaman saatinin halkaları yerlerinden kayarak bilinmeyen bir yer ve zamanda durdu. Ufaklık'ın parmağı, tam da bu anda o küçük kırmızı düğmeye dokundu. Dokunmasıyla da, iki arkadaş kendilerini gökkuşağı renkli bir ışık sarmalının içinde buldu. Karşı konulmaz bir gücün maddeden enerjiye dönüştüğü bedenleri, bu ışığın içinde akıl almaz bir hızla yol alıyordu. İkisi de ışık çevriminin içinde dağılıp yok olmuştu. Bir ışık seli hâlinde ulaştıkları yerdeyse; bedenleri saliseler içinde yeniden bütünleniyordu.

Gizem, ulaştıkları yerde çevresine şaşkın şaşkın bakınırken, "Yine yaptın yapacağını ya Ufaklık!" diye söylendi. "Şu anda nerede ve hangi zamanda olduğumuzu söyle de, başımıza neler geleceğini bilelim bari?" Kızın söylediği bu sözler, bir süre sonra yankılanıp ikinci kez işitilmişti. Belli ki, bir yankı mağarasının içindelerdi.

Zaten Ufaklık da o anda, geldikleri yeri ve zamanı anlayabilmek için dikkat kesilmiş, çevresini incelemekteydi. Dört bir yanları kayalıklarla çevriliydi. Evet! İnanılmaz büyüklükte bir mağarada oldukları kesindi. Bu mağaranın ağzıysa, onlarca metre üstlerinde, bir baca gibi yükselen dimdik bir deliğin bitimindeydi. Küçük bir dereciğin seke seke indiği bacanın ötesinden masmavi gökyüzü görünmekteydi. San-ki dipsiz bir kuyuya düşmüşlerdi de gökyüzünü bu geniş tabanlı kuyunun dibinden izlemektelerdi.

Ufaklık elini bacadan inen suya soktu. Su, buz kadar soğuktu. Büyük bir olasılıkla bu, mağaranın bulunduğu dağın doruğundaki buzulların erimesiyle oluşmuş bir suydur. Üzeri sarmaşıklarla ve bodur ağaççıklarla kaplı bu yeşil bacadan yukarıya ulaşmak, neredeyse olanaksız gibiydi. Gevşek kayaların çevrelediği delikten yukarıya tırmanmaya kalkışmak için ölümü göze almak gerekti. Üstelik bu yolun onları nereye çıkartacağı da belirsizdi. Çetin bir tırmanış sonrasında inişi olmayan bir uçurumun tepesine varırlarsa, bu kez aynı yolu inmeleri gerekecekti.

Ufaklık, böyle bir süre tepelerindeki bacayı inceledi. Ardından, hafif bir eğimle uzanıp giden mağaranın derinliklerini... Sonra da Gizem'e az ötelinde şırıldıyarak akıp giden dereciği göstererek, "Şu dereyi bir izleyelim bakalım Gizem!" dedi. "Bu su bir yerde, mağaradan dışarıya çıkacak herhâlde! Onu izleyecek olursak, onunla birlikte biz de mağaradan dışarıya çıkabiliriz bence."

Çocuklar şimdi, kumların ve çakılların arasından akan dere boyunca, mağaranın derinliklerine doğru ilerlemekteydi. Gizem'in Ufaklık'a olan öfkesi hâlâ dinmemişti. Bir yandan onun yanı sıra yürümekte, bir yandan da hiç durmaksızın söylenmekteydi.

Çocuk onu yatıştırmaya çalışarak, "Ben yalnızca sana şaka yapıyordum Gizem!" dedi. "Işınlanma düğmesine hiç basmayacaktım ki! Sen öyle üzerime atılıp da zaman saatini almaya kalkışınca, olanlar oldu tabi. Çekişme sırasında saatin yer ve zaman halkaları yerlerinden kayıp bilinmeyen bir yer ve zamana gitti. Bu yüzden, herhangi bir yer ve zamanda olabiliriz şimdi. O anda kırmızı ışıklı noktaya bakmadığım için, ben de bir şey göremedim tabi!

Bundan sonra başımıza her ne gelecekse, 'Senin yüzünden... Senin yüzünden!' deyip tüm suçu bana yükleme, emi! Bu kez, ikimizin sorumluluğu da yüzde elli - yüzde elli! Üstelik nerede ve hangi zamanda olduğumuzu bilmeden yaşayacağımız bir serüven bence çok daha çekici!"

Gizem tam Ufaklık'a yanıt vermeye hazırlanıyordu ki izledikleri dere küçük bir gölcüğe karışıp sona erdi. Kız, "Hadi, buyurun bakalım!" dedi. "Bizi dışarıya çıkartacak diye izlediğimiz dere, bu küçük gölcükte sona erdi. Kaldık mı burada şimdi?"

Ufaklık da ona gülümseyerek, "Durumumuz o kadar umutsuz değil Gizem!" dedi. "Gölü sınırlayan kayalıkların altındaki şu aydınlık bölgeyi dikkatle incele! Dere tam oradan gün ışığına ulaşıp dışarıya boşalıyor bence. Su fazla derin olmadığına göre, biz de ışığın geldiği o noktaya varmakta zorlanmayız herhâlde. Ben dalıyorum. Sen de hemen beni izle!" Ufaklık bu sözlerinin ardından balıklama suya dalmış ve bir anda gözden yitmişti. Kız da ne yapsın? Çaresiz, o da suya dalıp Ufaklık'ın peşinden gitti.

Su gerçekten buz gibiydi. Gizem daha suya değdiği anda tüm bedeninin kasılıp donduğunu hissetti. Yine de Ufaklık'ı izleyerek kayalığın öte tarafından su yüzeyine çıkmayı başarabildi. Aldığı ilk soluğun ardından önünde dikilip duran arkadaşına, "Ne bekliyorsun böyle burada?" dedi. "Donmayı mı yoksa? Bir an önce şu sudan çıksana!"

Ufaklık da soğuktan kasılıp kalmış durumdaydı. Güç bela, "Şuraya bir baksana Gizem!" diyerek yanıt verdi ona. "Gölün karşı kıyısına..."

Mağaranın ağızıyla içinde bulundukları gölcüğün arası, on dört - on beş metre kadar olmalıydı. Gizem bakışlarını gölcüğün kıyısına doğru çevirince, gözleri önce içeriye vuran parlak gün ışığıyla kamaştı. Kız o ilk anda, geçici bir körlük yaşadı. Görme duyusu geri geldiğindeyse, gördükleri karşısında dehşete kapılmaktan kendini alamadı.

Kıyıda, halka hâlinde dolanmış gövdelerinin üzerinde yarı boylarına kadar dikilmiş üç kobra yılanı durmaktaydı. Boyları en az altı - yedi metre olmalıydı. Geniş yeleli boyunlarının üzerindeki yassı kafalarını öne doğru uzatmışlardı. Ağızları açık, çatal dilleri dışarıdaydı. İçleri öldürücü zehirle dolu sipsivri dişleriyle her an üzerlerine atılmaya hazırlardı. Kız arkasındaki kayalara dek korku içinde gerilerken, "Ça... Çabuk geri dönelim Ufaklık!" diyebildi. "Ça... Çabuk geri..."

Belki de en doğrusu buydu. Ufaklık da o anda, içinde bulundukları bu güç durumdan kurtulabilmeleri için başka bir çıkış yolu göremiyordu. Birden hiç beklemedikleri bir gelişme oldu. Mağaranın girişinden içeriye uzun boylu, ince yapılı, ak saçlı, ak sakallı, ak esvaplı bir adam girmiş; ağır ve esnek adımlarla onlara doğru ilerliyordu. Yaşlı adamın sağında ve solunda da, ona eşlik eden görülmedik irilikte iki Bengal kaplanı görülüyordu.

Yaşlı adam, kobra yılanlarına tam üç adım kala durdu. Elindeki uzun asayı kısa aralıklarla iki kez yere vurdu. Ardından da yılan tıslamasını andıran bir sesle, "Tasis sabis... Tasis sabis vu!" diye buyurdu. Yılanların üçü de, yaşlı adamın bu sözleriyle birlikte oldukları yere sinip pusttu. Ardından da hepsi aynı anda, kıvrıla süzüle oradan uzaklaşıp mağaranın birer deliğinde gözden kayboldu.

O zaman Gizem, soğuktan ve korkudan dişleri takırdaya takırdaya, "O yanınızdaki kaplanlar bize bir şey yapmazsa, şu gölden çıkabilir miyiz?" dedi. "Su buz gibi!"

Yaşlı adam Gizem'in bu sorusuna, "Buraya nereden ve nasıl geldiğinizi daha anlayabilmiş değilim; ama bunu öğrenebilmem için o sudan çıkmanız gerekli!" diye yanıt verdi. "Haydi! Sudan çıkın da izleyin beni! Sanırım bu, bana da iyi gelecek. Bir insanla konuşmayalı on beş yılı geçti."

Çocuklar, soğuktan titreyen bedenleriyle sudan çıktılar. Kaplanlarıyla birlikte dışarıya yönelen yaşlı adamın peşine takıldılar. Adam dışarıya varır varmaz mağaranın önüne oturmuş ve sırtını kayalıklara dayamıştı. Kaplanları da, onun hemen ayaklarının dibine yattı. Yaşlı adam, gözleri kapalı, "Hadi, söyleyin bakalım!" diye mırıldandı. "Bunca yıldır ordular bile Yılan Dağı'na tırmanıp bana ulaşamadı. Siz iki çocuk, bunu başardığınıza göre, bir sırrınız olmalı."

Ufaklık, yaşlı adamı mağaranın ağzında gördüğü andan beri; eninde sonunda karşılaşacağını bildiği bu soruya ne yanıt vereceğini düşünmekteydi. Gerçeği anlatsa, ona en inanılmaz yalanlardan daha yalan gelecekti. Çevresindeki yabanıl hayvanlarla sıra dışı dostluğu olan bu yaşlı adama, inanabileceği bir şey söylemeliydi. Gülümseyerek, "Buraya gökkuşağına tırmanarak gelmedik tabi!" dedi. "İki kartal, düzden kapıp bu dağın doruğuna bıraktı bizi. Ellerinden kaçıp bacadan indik de, kurtarabildik kendimizi."

Gizem; yaşlı adamın Ufaklık'ın anlattıklarını düşünüp irdelemesine fırsat vermeden, "Ya siz..." dedi. "Bir şeylerden kaçıp buraya sığındığınız belli! Az önce, orduların bile Yılan Dağı'na tırmanıp size ulaşamadığından söz ettiniz. Bu kaçışın ve kovalamacanın sebebi ne peki? Ya çok önemli birisiniz, ya da işlediğiniz suç çok önemli..."

Yaşlı adam gözlerini açmadan, "Çok doğru!" dedi. "Hem oldukça önemli birisiyim ben, hem de işlediğim suç çok önemli! Büyük Sultan Gazneli Mahmut'un kâhiniydim ben. Suçum da, ona dilediklerini değil; gerçekleri söylemekti. Gelin görün ki, son söylediğim gerçekler ona çok ağır geldi. Bu gerçek, tuzağa düşürüp hileyle tutukladığı Selçuklu Beyi Arslan Yabgu'yu hemen serbest bırakması ve Oğuz halkına yurt verip onlara yaşama hakkı tanımasıydı. Aksi hâlde bu ele avuca sığmaz Oğuzlar, Gazneli Devleti'nin sonu olacaktı.

İşte, o günkü sözlerim sultanı çok öfkeliendirdi. Benim, sarayına kadar girmeyi başarmış bir Selçuklu çaşıtı (casusu) olduğumu söyledi. Askerlerine beni tutuklamalarını; sonra da Arslan Yabgu'nun bulunduğu Kalincar Kalesi'ne götürüp onun yanındaki zindana atmalarını emretti.

Hemen tutuklandım tabii! Ertesi gün de, bir bölük asker eşliğinde Kalincar Kalesi'ne doğru yola çıkarıldım. Zayıf, çelimsiz ve silâhsızdım. Savaştan da, dövüşten de anlamazdım. Bu yüzden olsa gerek, beni öyle pek sıkı kollamadıklarının farkına vardım. Bundan yararlanmalıydım.

Gün boyunca, kaderime razı ve uysal davrandım. Beni bindirdikleri atın üzerinde hep sessizce yol aldım. Alaylarına da, aşağılamalarına da karşı çıkmadım. Bu davranışlarım onlara güven vermiş olmalıydı ki geceleyeceğimiz konak yerine vardığımızda, bağlanmadım. Gece yarısı herkes uykuya daldığında, bir fırsatını kollayıp kaçtım.

Hiç kuşkusuz sabah olur olmaz kaçışımın farkına varır ve peşime düşerlerdi. Bir bölük eğitilmiş ve deneyimli savaşçıya karşı yaşlı ve yaya bir kâhin... Dengelerin benden yana olmadığı belliydi. Özgürlüğümü kazanmak istiyorsam, bu dengeyi bir şekilde değiştirmem gerekti.

Konakladığımız yer; Yılan Dağı'na uzak değildi. Her taşının altında, her oyduğunda bir yılanın barındığı söylenen bu dağa çıkanın sağ indiği daha görülmemişti. Oraya sığınabilirsem; peşimdekiler, yaban hayvanlarının bile yaklaşmaya cesaret edemediği bu dağa gelip beni izleyemezdi. Tabi bu kararım, sonum da olabilirdi. Ancak o anda biri bana Kalıncar Kalesi zindanları mı, ölüm mü dese, seçmim ölmekti.

Yaşlı bedenimin elverdiğince koşa yürüye Yılan Dağı'na eriştiğimde gün doğmak üzereydi. Dağın eteklerine vardığımda kararsızlığa kapılmadım desem yalan olur! Kapıldım tabi ki! Ancak o anda ufukta beni izleyen atlılar beliriverince, gözümü kararttım ve vurdum dağa kendimi.

Canımı dişime takmış önümdeki kayalık yamacı tırmanıyordum. Onlar beni görmeden korunaklı bir yere saklanıp gizlenebilmeyi umuyordum. Gelin görün ki telâş ve dikkatsizliğimin kurbanı oldum. Ayağımın altından kayan bir kaya parçası yuvarlana yuvarlana gidip muhafızların durdukları yere kadar indi. Böyle olunca da, adamlar beni hemen fark etti. Fark etmeleriyle de, yaylarına davranıp üzerime yağmur gibi ok yağdırmaları bir oluverdi.

Ben de sırtımı yanından geçtiğim kayaya verip bir süre bekledim. İlk ok sağanağı geçer geçmez de, kendimi birkaç metre ötemdeki büyükçe bir oyuktan içeriye atıverdim. Artık güvendeydim. Fakat gözlerim karanlığa alışıp da bulunduğum mağaranın içini seçmeye başlayınca, iki ölüm arasında sıkışıp kaldığımı fark ettim.

Burası tam anlamıyla bir yılan yuvasıydı. İçeride çöreklenmiş uyuyan belki onlarca yılan vardı. Bunlar; kimilerinin boyu altı - yedi metreye ulaşan dünyanın en zehirli yılanları, şah kobralardı. Şansıma, hepsi uykudaydı. Kobralar da tüm yılan türleri gibi soğukkanlı hayvanlardı. Gece olup da dondurucu çöl ayazıyla vücutları soğuyunca uyumuşlardı. Doğan günle birlikte hava ısınacak; hava ısınınca da uyanacaklardı. İşte, o zaman ne olacaktı?

Yılanlarla yüz yüze gelince, cesaretimden eser kalmamıştı. Daha önce kobra tarafından ısırılan bir yakınımın ölümü hâlâ aklımdaydı. Zavallının tüm bedenini önce uyuşukluk sarmıştı. Ardından soluk alamamış ve çırpınmaya başlamıştı. Derin bir komanın peşinden de ölümle kucaklaşmıştı. Sanırım askerlere teslim olup beni Kalincar'a götürmelerine izin versem daha iyi olacaktı.

Ben böyle kararsızlıklar içinde bocalarken, sığındığım mağaranın ağzında birden bazı sesler yankılandı. Birileri, "Hey, kâhin!" diye bağırıyordu. "Bizi daha fazla uğraştırmadan çabuk çık dışarı!"

Belli ki bir bölük askerin içinden birkaçı yürekli çıkmış ve peşime takılmıştı. Ancak bunlar da içeriye girmeye cesaret edememekte, mağaranın ağzında durup bağırıyordu. "Bak! Bulunduğumuz dağın adı, Yılan Dağı! Buraya çıkıp da aşağıya sağ inen daha olmadı. İstersen gel, zorlama şansını. Bir yılan seni ısırmadan, çık hemen dışarı!"

Tam dışarıya çıkmaya karar verdiğim andı. Sindigim köşeden kalkmış, ilk adımımı atacaktım ki içeriye ok yağmaya başladı. Anlaşılan bunlar ya beklemekten sıkılmıştı ya da beni tuzağa düşürmekti asıl amaçları. Nasıl olduysa; atılan oklar, uyuyan yılanları uyandırdı. Hepsi inanılmaz bir hızla mağaradan dışarıya fırladı. Şimdi tek duyulan, askerlerin kaçarken attıkları o korku dolu çığlıklardı.